

Če gre Šiškar na velesejem...

SE SPOMNITE, kaj je včasih pomenilo, če so v podjetju ali v šoli organizirali izlet v Zagreb na ogled velesejma? Seveda, saj še ni tako daleč, ko so v hrvaško prestolnico vozili posebni avtobusi in dolge kolone avtomobilov. Kaj je pravzaprav ljudi tako vleklo na ta sejem, na kate- rega vsakdo privleče vse, za kar misli, da bo zanimivo za radovedne Jugoslovane? Morda to, da so si tu lahko поблиže ogledali, česa mi ni- mamo, kar drugi že dolgo imajo in kako nam bo nekoč še lepo (ko bomo vse te dragocenosti imeli)... Ali pa je pritegnil že sam blišč raz- stave, zagrizeno tekmovanje med državami (zla- sti med ZDA in SSSR), katera bo zabeležila več »ohov« in »ahov« med obiskovalci... Kakor- koli že, spomin na te romantične čase počasi ble- di in velesejem se počasi spreminja v prire- ditev, ki služi predvsem gospodarstvenikom za sklepanje dobrih pogo- d...

ŠKODITI NE MORE...

Ko sem se zadnjič slučajno mudil v Zagrebu, sem se odločil, da malo pokukam še na razsta- višni prostor. Pa mi je škodilo, verjemite. Le- tos so se Zagrebčani pač naveličali poslušati stalne očitke, da imajo premalo parkirnih pro- storov za obiskovalce in so privlekli buldožerje in kamione z debelim peskom ter stvar uredili. Ne vem sicer, ali je v prospekth in oglaših, s katerimi vabijo razstavišniki goste iz vse dr- žave, kaj govora o tem, da vabijo velja le za lastnike džipov, landroverjev in drugih terens- kih vozil... Kakorkoli že, izkazalo se je, da bi bil ta napotek lahko zelo uspešen, zlasti za tiste, ki so prišli, o groza, celo z osebnimi avtomobili in so potem obtičali v blatu, lužah in pesku. De- ževje je namreč parkirni prostor dobesedno spremenilo v poligon, na katerem bi lahko pre- izkušali vojaška vozila od tankov navzdol. Ko sem iskal primeren prostor za izkrcanje, kar se- veda sredi tega blata in vode ni bilo tako pre- prosto, sem se počutil kot voznik amfibije, ki se boji, da mu bo odpoval motor in bo ver- jetno v precejšnji kaši... Vozniku pred menoj se je nekaj podobnega zgodilo in izstopiti je moral naravnost sredi jezera blata. Leteče po- sadke rediteljev z lopatami so bile sicer zelo prizadevne, vendar je moral marsikateri voznik počakati na učinkovitejšo pomoč vlačilca...

Ko sem tako z blatnimi čevlji in hlačami pri- dsal do vhoda, me je skorajda že minila vsa radovednost. Pa sem pred ameriškim paviljo- nom zagledal takšno gnečo, da me je firbec zo-

pet zagrabil in planil sem v množico, ki se je počasi pomikala skozi dvorano. Sprva nisem nič videl, pretemno je bilo. Potem smo prišli do filmskih platen, ki so z vseh sten prikazovali le- poto in standard Amerike, samo Vietnam je še manjkal, kdo ve zakaj... Potem smo se gnetli mimo šotorov, motornih koles, smuči, zopet na prosto. Kaj, že konec? »Revščina!« je kome- ntiral razočarani Vojvodinec pred menoj. »Vse skupaj so pripeljali na enem tovornjaku in se- daj mislijo, da bo narod popenil od navdušenja nad njihovo domiselnostjo...«

Že ko sem stopil skozi vhod, sem bil navdu- šen nad množico raznih ptic, od kanarčkov do papig... Nisem sicer videl nobene, toda od vsepovsod se je slišalo žvrgolenje. Potem sem končno le ugotovil, da vse te glasove spuščajo le prodajalci nekakšnih piščali, s katerimi več »glasbenik« izvablja ptičje zvoke. Se najbolj imenitno morda, na vsem velesejmu...

OH, TI TRAKTORJI...

Oglasil sem se pri znancu, ki je zastopnik avstrijskega podjetja, ki izdeluje priključke za traktorje za gozdarstvo. Da bi ljudje nazorno videli, da vsi njihovi izdelki res gre- do na traktor, so enega pripeljali s seboj in ga postavili poleg svoje ropotije. Pa so se kmalu posekali, saj so se ljudje naravnost gnetli v njihovi pi- sarni. Toda, ne zaradi priključkov...

»Izvinite, koliko košta ovaj traktor?« je po- kukala v prikolico mlada ženska s pisano ruto na glavi. Čim bolj ji je zastopnik razlagal, da oni traktorjev ne prodajajo, da je tu samo za demonstracijo, tem bolj je ženska rinila vanj. Možak je moral stopiti do pravega zastopnika, ki v resnici prodaja tudi traktorje in ga povpra- šal za podatke. Potem je ves dan drdral tisto o 12.000 šilingih, 35 konjskih in drugih zanimi- vosti, ki obiskovalcem niso dale miru.

Brez pretiravanja, še najbolj sem bil navdu- šen nad domačimi razstavljalci. Lepo urejeni prostori, izdelki, ki so nam (bolj ali manj) do- stopni in prijazni razstavljalci, ki so postregli z vsemi informacijami. Res, celo Američani bi se lahko kaj naučili od nas...

Clovek ima več napak in ena največjih je ta, da postane lačen celo takrat, ko je med ta- kimi krasotami, kot so na zagrebškem velesej- mu. Seveda se je tudi meni to zgodilo in s pri- jateljico sva sedla v restavracijo, za katero se mi je zdelo, da ne more biti tako peklensko draga, saj je bila skoraj nabita. Potipal sem v žepu zadnjega pettisočaka in pogumno pokli- cal natakarja. Ko je prinesel jedilni list in se z blokom postavil ob najino mizo, je bilo že pre- pozno. Oblil me je mrzel pot, na vsej prvi stra- ni nisem zasledil jedi pod tremi tisočaki. Da bi pa vstal, ne, to bi bila prevelika sramota. Moj kompjuter je brnel in sešteval astronomske ce- ne ter jih odšteval od mojega premoženja, toda bilanca je bila vedno negativna. Končno, hvala bogu, se je nekje zasvetila številka z enico na začetku — špageti. No, ko sva na hitrico zme- tala vse vase in ko je bil račun že napisan, sva se šele oddahnili, saj nama je natakak vrnil cel dinar. Samo namrdnil se je, ko sem mu ga vrnil v obliki napitnine in odplesal v kuhinjo...

Z. S.

(Nadaljevanje z 12. strani)

● Ko sem vozil od Smednika proti Zbiljam, sem dohitel dva fantiča, ki sta jo moško mahala po cesti.

● »Kaj je fanta, sta že kaj utrujena?« sem ju pobaral skozi okno.

● »Mau sva že,« sta bila vesela in brž sko- čila v avto, ko sem jima odprl vrata. Ponosno sta povedala, da je enemu ime Tomaž, drugemu pa Bogdan in da hodita že v drugi razred.

● »Vesté, mau je nerodn, k se je spet šola začela,« je bil Tomaž zgovoren. »Je treba spet zgodaj ustajati, pol pa peš...«

● Pa je fant kljub temu odličen učenec. Čudno, kako bi šele »šimfal« če bi imel slabše spričevalo.

● »O, pol bi pa kar šolo zažgal,« je zategnil Bogdan in se že začel ukvarjati s kljuko na vrati- h, ki pri starem amiju začuda vsem sopotni- kom dela preglavice, čeprav se skoraj tako od- pira, kot pri »žabi« (ta primerjava mi je seveda zelo v čast in jo vsakomur razložim). Pa je bil Tomaž presneto uren in je kar hitro pogruntal pravi prijem. Pomahala sta mi in stekla proti domu.

● Tako, moj drugi potep po naši občini je končan. Sedaj moram samo še skočiti do Nuse- tovih Vodnikov, da jima povem, da jih stara mama vabi na izkopavanje krompirja...

ZLATKO ŠETINC

Dvignjena zastava

Prva strokovna solidarnostna akcija

MLADI GRADBINCI iz GP Megrad so sodelo- vali pri prvi strokovni solidarnostni mladinski delovni brigadi »Prežihov Voranc«.

Mladinci in mladinke iz vasi Stražišče, Tolsti vrh in Zelen breg, ki so organizirani v aktiv ZMS »Reka« v Ravnah na Koroškem, so pred leti pričeli graditi svoj mladinski kulturni dom. Pri začetku del sta jim pomagala Dradis iz Ra- ven in ravenska železarna. Postavili so stene in streho, toda vsa nadaljnja prizadevanja so ostala brezplodna, kajti sredi gradnje jim je zmanjkalo materialnih sredstev za dokončanje objekta.

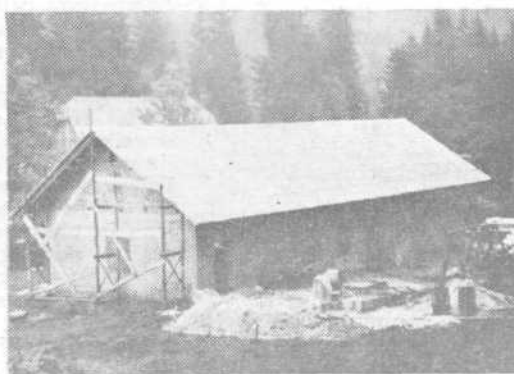
Na pomoč so jim priskočili mladi gradbinci iz Ljubljane in organizirali prvo solidarnostno strokovno mladinsko delovno brigado »Preži- hov Voranc«. Tako so mladi gradbinci uresni- čili dveletno idejo o solidarnostnem strokovnem delu mladih v manj razvitih območjih naše re- publike, ki jo je vneto zagovarjal Boris Črne (vodja aktivna mladih komunistov v občini Šiška) povsod, kjer so se pogovarjali o mladinskih de- lovnih brigadah.

Namen te delovne akcije (in strokovne soli- darnostne akcije nasploh), je bila pomoč v ma- terialu, strokovni delovni sili, finančnih sred- stvih in tehnični izvedbi objekta. Zakaj so se ljubljanski mladinci odločili pomagati svojim vrstnikom iz aktivna ZMS »Reka«, govori že sa- mo ime mladinskega kulturnega doma — »Dom solidarnosti mladincev aktivna ZMS Reka in mladih ljubljanskih gradbincev«. Brigada se je ime- novala strokovna zato, ker so jo sestavljali gradbeni tehniki, delovodje in učenci različnih gradbenih strok. Celoten objekt, od načrtov pa do končne izvedbe, so opravili mladinci sami.

Mladinci in prebivalci Tolstega vrha so bri- gadirje navdušeno in prijazno sprejeli ter jim na vsakem koraku nudili svojo pomoč, kajti za- vedali so se pomena izgradnje kulturnega doma v njihovi vasi.

Delovna akcija nam je pokazala dvoje, prvič, da je med mladinci še idealizem in solidarnost do sočloveka, da mu priskočimo v pomoč, ter drugič tudi v večini delovnih organizacij, na katere smo se obrnili za pomoč, so se zavedali pomena take delovne akcije, ki utrjuje vezi med mladino in kraji v naši domovini, prispeva k utrjevanju bratstva in enotnosti med našimi na- rodi. Samostojno strokovno delo in samoupravni odnosi v brigadi pa krepijo samozavest pri mladih in pozitivno vplivajo na oblikovanje bodo- čega mladega samoupravljalca v naši družbi.

Upajmo, da bosta v akciji mladine v Ravnah na Koroškem (prva strokovna solidarnostna mladi- nska delovna akcija) in na Kozjem prva soli- darnostna akcija) vzpodbudili organizatorje mladi- nskih delovnih brigad na tovrstne akcije, ki se bodo razširile po naši domovini in vnesle novo vsebino v mladinske delovne akcije.

Pogled na gradbišče